

Sygn. akt V U 748/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Urszula Sipińska-Sęk**

Protokolant: p.o. asyst. sędz. Adam Goworek

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2017 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 kwietnia 2017 r. sygn. (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 19 maja 2017 roku wnioskodawca T. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 21 kwietnia 2017 roku odmawiającej prawa do dodatku pielęgnacyjnego wskazując na zły stan swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, od której wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 marca 2017 roku T. P. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

(dowód: wniosek, k. 34 akt rentowych)

Lekarza Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 4 kwietnia 2017 roku stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(dowód: orzeczenie, k. 36 akt rentowych)

Powyższe orzeczenie zostało odebrane przez wnioskodawcę w dniu 4 kwietnia 2017 roku z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

(dowód: potwierdzenie odbioru na odwrocie orzeczenia k. 36v akt rentowych)

Wnioskodawca nie złożył sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 roku organ rentowy, wobec nie ukończonych 75 lat życia oraz orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, który nie uznał go za niezdolnego do samodzielnej egzystencji, odmówił przyznania skarżącemu prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 21 kwietnia 2017 roku, k. 37 akt rentowych)

Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Powyższy przepis ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do Komisji Lekarskiej ZUS, a jego odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Wnioskodawca w odwołaniu wskazał bowiem na dolegające mu schorzenia mające wpływ na pogorszenie jego stanu zdrowia. Wynika z tego, że wnioskodawca twierdzi, iż jego schorzenia powodują niezdolność do samodzielnej egzystencji i uprawniają do dodatku pielęgnacyjnego, a zatem nie zgadza się on z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 4 kwietnia 2017 roku.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 roku w sprawie o sygn. akt II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do Komisji Lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do dodatku pielęgnacyjnego, które to prawo jest uzależnione od powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS od którego to orzeczenia wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.